

Bătălia pentru supunerea forțelor naturii, pentru extinderea suprafețelor arabile, se desfășoară cu entuziasm și în preajma Capitalei, pe șantierul din Lunca Cernica-Căldăraru. Aici lucrează sute de țărani muncitori din comunele Brănești, Cernica, Platărești, Balceanca și Fundeni, ajutați de numeroși oameni ai

muncii din Capitală. Vor fi redat agriculturii 500 hectare, scoase de sub primejdia inundațiilor, iar altele 2.300 hectare vor fi irigate și amenajate pentru cultura legumelor.

Aici va crește piine! Gîndul acestor însuflețiți mii și mii de oameni ai muncii de la orașe și de la sate care lucrează voluntar pe marile șantiere de hidroa-

miorații. Pe șantierul de la Luciu-Giu-geni și de la Iezer-Constanța, ca și pe cel din raionul Jimbolia, muncitorii de la orașe, în unire cu oamenii muncii de pe ogoare, luptă pentru darea în cultură de noi și însemnate suprafețe. (CITIȚI ÎN PAG. 4—5 REPORTAJUL „PENTRU 19.000 DE HECTARE”).

Au început lucrările agricole de toamnă. În unele regiuni — ca București, Constanța, Galați și Timișoara — se însămînțează în aceste zile rapița de toamnă, secara pentru masă verde, borceagul și va începe însămînțarea orzului de toamnă. Peste puțin timp în toate regiunile vor începe din plin atît muncile de recoltare a culturilor timpurii, cit și cele pentru asigurarea recoltei anului viitor.

În fața oamenilor muncii din agricultură stă sarcina deosebit de însemnată de sporire a producției agricole, în vederea îmbunătățirii continue a aprovizionării populației cu produse agro-alimentare, a industriei cu materii prime agricole, îndeplinind astfel directivele Congresului al II-lea al P.M.R. și indicațiile Consfăturii de la Constanța a țăranilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii.

În toamna acestui an vor fi însămînțate circa 3.300.000 ha, din care circa 3.200.000 ha. cu grâu și secară.

Sînt create condiții pentru ca recoltările și însămînțările de toamnă să se desfășoare mai bine și într-o perioadă mai scurtă de timp decît în anii trecuți. Baza tehnico-materială a agriculturii s-a întărit în ultima vreme. În acest an pînă la 1 septembrie, agricultura țării noastre a fost înzestrată cu încă 4.100 de tractoare. Pînă la sfîrșitul anului vor mai fi livrate S.M.T.-urilor și G.A.S.-urilor încă 1.900 tractoare, 800 semănători de cereale etc.

Deosebit de important este faptul că sectorul agricol socialist-cooperatist cuprinde mai mult de jumătate din numărul total al familiilor de țărani muncitori și peste 54 la sută din suprafața agricolă a țării. Aceasta permite o mai bună folosire a parcului de tractoare și ma-

RECOMANDAȚIILE VITELOR

șini agricole și executarea însămînțărilor în condiții agrotehnice superioare. Totodată s-au asigurat cantități îndestulătoare de semințe din soiuri valoroase care dau sporuri însemnate de recoltă.

Industria noastră chimică a pus la dispoziția agriculturii cantități mai mari de îngrășăminte chimice. Acestea, împreună cu îngrășămintele or-

tos, scoate în evidență în mod deosebit necesitatea efectuării lucrărilor agricole în condiții agrotehnice superioare pentru obținerea de recolte bogate chiar în condiții mai puțin prielnice pentru agricultură. De exemplu, grîul însămînțat după două arături a dat spor însemnat de recoltă față de cel semănat după o singură arătură. În același timp, porumbul,

Recomandările Ministerului Agriculturii și Silviculturii

ganice, au o mare importanță pentru ridicarea productivității la hectar.

În acest an numărul cadrelor din agricultură cu pregătire superioară a crescut cu peste 1.000, iar al celor cu pregătire medie cu mai mult de 2.000, ceea ce asigură o mai bună îndrumare în aplicarea regulilor agrotehnice. Campania de vară a fost executată într-o perioadă cu peste 3 săptămîni mai scurtă decît în anii trecuți, cîștigîndu-se astfel timp pentru pregătirea lucrărilor agricole de toamnă. S-a îmbogățit și mai mult experiența oamenilor muncii din agricultură.

Experiența din anii trecuți, mai ales din acest an care a fost sece-

însămînțat în ogor de toamnă, a răsarit la timp, uniform, s-a dezvoltat bine și dă o producție dublă față de cel însămînțat în arătură de primăvară. Pe terenurile bine îngrășate sporurile de producție sînt cu 20 și chiar 30 la sută mai mari decît pe acele terenuri pe care nu s-au folosit îngrășăminte.

Pentru buna organizare și desfășurare a lucrărilor agricole de toamna acestui an, Ministerul Agriculturii și Silviculturii recomandă ca revizuirea și repararea inventarului agricol necesar recoltărilor și însămînțărilor de toamnă să fie terminate în cel mai scurt timp și să se ia măsuri pentru buna lui funcționare pe toată durata

campaniei și pentru folosirea întregii capacități de lucru a tractoarelor și mașinilor agricole; pentru însămînțările de toamnă, să se aleagă cele mai potrivite terenuri; în special grîul trebuie însămînțat după plantări bune premergătoare pentru ca astfel să se asigure producții mari la hectar; este important ca pregătirea terenurilor să se facă corespunzător condițiilor din acest an, diferențiat, în raport cu planta premergătoare; să se intensifice transportul îngrășămintelor naturale la cîmp; să se încorporeze în sol îngrășăminte odată cu arătura de bază și să se folosească îngrășămintele chimice potrivit cu planul de fertilizare a solului în fiecare regiune; fiecare unitate agricolă socialistă și gospodărie individuală să folosească numai semințe de calitate, condiționată și tratată. În acest scop să se organizeze și să se urgenceze schimburi semințelor necorespunzătoare cu semințe de calitate, să se folosească întreaga capacitate de lucru a trioarelor, vînturătorilor și selectoarelor pentru condiționarea întregii cantități de semințe. Întreaga cantitate de semințe trebuie tratată cu substanțe chimice. Toate unitățile socialiste și cooperatiste să verifice calitatea semințelor în laboratoarele de control al semințelor, iar gospodăriile individuale în centrele comunale organizate în acest scop. Bazele de recepționare dispun de însemnate cantități de semințe destinate schimbului, precum și pentru vânzare sau pentru împrumut unităților socialiste care au avut calamități.

Ploile căzute în ultima vreme în majoritatea regiunilor țării permit ca

(Continuare în pag. 4—5)

Alexandru Vlahuță

La 5 septembrie 1958, se împlinesc 100 de ani de la nașterea scriitorului Alexandru Vlahuță, al cărui nume se înscrie cu cinste alături de acelea ale marilor săi contemporani și prieteni Eminescu, Caragiale, Coșbuc, Slavici și Delavrancea.

Copil de oameni săraci, scriitorul a izbutit cu greu să învețe carte. După terminarea liceului și a cursurilor universitare, intră în învățământ, apoi se indelecticește o vreme cu avocatura, stabilindu-se în cele din urmă la București, unde ocupă diferite slujbe mărunte. În același timp, desfășoară o bogată activitate literară și publicistică, alături de marii scriitori ai vremii, la diferite ziare și reviste.

Prietenia cu Eminescu, admirația entuziastă pentru opera genialului poet, au făcut ca lirica lui Vlahuță să se resimtă, în începuturile ei, de influența acestuia, de dezamăgirea în fața nedreptei orânduirii capitaliste, care sapă o prăpastie de netrecut între idealurile de viață ale scriitorului și realitatea în care trăiește. Notelor de amărăciune și durere, de decepție în fața nedreptăților sociale, li se adaugă revolta împotriva lumii burgheze, exprimată încă în primul său volum de nuvele, apărut în 1886 (*Din durerile lumii*).

Intreaga atenție a scriitorului se îndreaptă acum către actualitatea vremii sale. Apărind tendințele realiste ale literaturii noastre, el înțelege că adevăratul rost al acesteia este slujirea omului, a năzuințelor lui. Lipsit de o concepție științifică despre artă și viață, Vlahuță nu a putut vedea însă limpede mijloacele prin care se poate

înlătura nedreptatea socială, răspunsurile sale în fața marilor probleme ale epocii vădînd adesea șovăială și sentimentalism mic-burghez. Creația sa rămîne totuși un tablou viu al societății românești trăitoare în pragul secolului al XX-lea.

Regimul burghezo-moșieresc și instituțiile lui principale: școala, armata, monarhia, precum și reprezentanții tipici ai lumii exploataților sînt supuse unei critici necruțătoare în mai toate volumele sale printre care enumerăm: „Din goana vieții” — 1892, „Dan” — 1894. Sufărîțele și mizeria în care se zbatea țărîimea, bolile care o măcinau, exploatarea cruntă și batjocura la care era supusă, sînt zugrăvite sugestiv într-o serie de schițe („Socoteala”, „La arie”, „De la țară”). Vlahuță înlătură astfel imaginea idilică a satului — potrivit căreia țărîimea ar fi trăit fericită în mijlocul naturii — și, pe care căuta s-o impună literatura diversionistă reacționară a epocii. Marile răscoale țărînești din 1907 au un răsănit deosebit în creația lui Vlahuță. El înțelege că e de datoria sa să lovească cu mai multă vigoare în asupritorii poporului, care-și minșeră miinile cu una din cele mai mari crime din istoria noastră. Așa cum făcuse Coșbuc mai înainte în „Noi vrem pămînt”, așa cum o va face și Caragiale în „1907, din primăvară pînă-n toamnă”, Vlahuță denunță, în poezia sa „1907”, exploatarea nemiloasă a țărînimii, ridicîndu-și glasul auzător împotriva celui mai ticălos exploatare al poporului: regele. Publicată imediat după reprimarea sîngeroasă a marilor răscoale țărînești poezia era un act de

juraj și de adînc și cald patriotism. De aceste nobile simțămînte este pătruns și volumul „România pitorească”, expresie a dragostei scriitorului pentru frumusețile și bogățiile patriei, precum și lucrarea „Pictorul Grigorescu”, care vădește prețuirea sa pentru marile valori artistice ridicate din mijlocul maselor populare.

Ultimii ani ai vieții scriitorului coincid cu anii grei ai primului război mondial. Cu sănătatea zdruncinată, el moare la 19 noiembrie 1919, după ce în timpul ocupației nemțești rătăcise prin Moldova într-un car cu boi.

Cel care de-a lungul vieții refuzase statornic orice demnitate oficială oferită de regimul burghezo-moșieresc — chiar și numirea ca membru corespondent al Academiei Romîne — este prețuit cum se cuvine abia în vremurile noastre. Vlahuță a fost ales membru de onoare post-mortem al Academiei R.P.R. Poporul muncitor din patria noastră, căruia scriitorul i-a închinat cu dragoste partea cea mai bună a operei sale, îi cinstește memoria simțindu-l al său.

Radu Aibala

Julius Fucik

La 8 septembrie se împlinesc 15 ani de la moartea eroică a ziaristului și scriitorului antifascist cehoslovac Julius Fucik. El a fost o conștiință luminoasă a epocii lui, un luptător devotat cauzei libertății poporului său. Cu scrisul său, transformat în armă de luptă, Fucik a luptat cu dirzenie împotriva coterpitorilor fasciști și nu a părăsit această armă decît în clipa în care călăul i-a curmat viața. Cu toate chinurile și torturile la care a fost supus, Fucik nu s-a lăsat învins și a înfruntat cu fruntea sus pe dușmani.

Născut în anul 1903, într-un cartier muncitoresc din Praga, Julius Fucik s-a simțit încă din primii ani ai tinereții atras de literatură.

Julius Fucik cunoștea din copilărie exploatarea muncitorilor și teroarea dezlănțuită împotriva acestora de către patroni.

El a protestat prin scrisul său împotriva sălbăticeii exploatării capitaliste și s-a alăturat luptei clasei muncitoare căreia i-a consacrat tot talentul și puterea lui

de muncă. A intrat în Partidul Comunist Cehoslovac încă de la înființarea acestuia, în anul 1921. A studiat filozofia și istoria artei la Praga și a continuat să colaboreze la ziarele revoluționare, fiind ales în același timp secretar al organizației comuniste studențești. Din 1925 el a început să colaboreze la organul partidului „Rude Pravo”, precum și la alte ziare. În 1930 a vizitat Uniunea Sovietică și a scris cartea „Tara unde mine a devenit deja ieri”, prin care face cunoscut poporului cehoslovac mărețele victorii ale popoarelor din Uniunea Sovietică, prima țară a socialismului. După publicarea cărții a fost arestat și închis, în aceeași celulă unde avea să fie închis apoi din nou după alți cîțiva ani de către hitleriști.

Cînd hitleriștii au ocupat regiunea sudetilor, Fucik a protestat împotriva actului laș al guvernului ceh, trădător. Iar cînd întreaga Cehoslovacie a fost ocupată de hitleriști, el a continuat cu mai multă dirzenie lupta din ilegalitate, refugiîndu-se într-un sat din Boemia unde a scris cărți despre istoria literaturii cehe, și a pregătît lucrarea „Despre cei cu cădușul în gură și cei uitați”.

Ocupanții hitleriști exercitau o cruntă teroare împotriva poporului ceho-

slovac. Zeci de mii de oameni erau aruncați în închisori, deportați, asasinați. Julius Fucik a fost și el arestat de Gestapo care l-a judecat pentru faptul că era comunist și l-a condamnat la moarte.

În închisoare Julius Fucik a continuat să scrie. A lucrat aici celebra sa carte care este un impresionant manifest și testament al unui mare erou, „Reportaj cu ștreangul de gît”. Știa că va muri, dar știa tot atît de bine că poporul său rămîne viu și că va continua lupta pînă la biruința finală în care credea cu nestrămutată convingere. „Noi ne iubim națiunea”, scria el într-un articol publicat într-un număr ilegal a lui „Rude Pravo” în anul 1942, — de aceea noi nu ne vom cruța forțele și nici sacrificiile în lupta pentru eliberarea completă a națiunii noastre pentru ca ea să trăiască liberă, egală și printre egale, în rîndul națiunilor libere ale lumii”.

Fucik s-a jertfit pentru libertatea poporului său, pentru adevăr, pentru fericirea oamenilor pe care-i iubea din adîncul inimii.

Poporul cehoslovac eliberat își făurește astăzi o viață nouă și veghează ca nimeni să nu se atingă de cuceririle lui revoluționare, dobîndite sub conducerea Partidului Comunist.

Gheorghe Dinu

LA DESCHIDEREA FESTIVALULUI INTERNAȚIONAL GEORGE ENESCU

La moartea lui Eminescu, George Enescu, copilul minune, ivit pe lume în satul Liveni din fundul Moldovei, își începea urcușul. El avea să ducă departe, peste țări și mări, faima muzicii românești, comoara cîntecului nostru. Primii lui dascăli au fost cîntăreții satului, pădurea, apele, păsările și cerul, inepuizabilul nostru folclor, cărora le va dăruia, prin forța geniului său muzical, o bogăție neasemnată.

Rapsodiile enesciene au tăcut ocolul țării și s-au răspîndit în lume, cucerind auditorii, Brodindu-le pe simple cîntece populare, Enescu a știut să le împrumute bogății melodice neașteptate.

Nu ne-au putea închipui muzica românească fără Enescu, așa cum nu ne-am putea închipui poezia românească fără Eminescu. Violonist de înaltă virtuozitate, pianist, dirijor și compozitor, el a fost în toate uelăvîrșit. Strălucit profesor, a știut să crească și să îndrume creația generațiilor de muziceni romîni. Dar nu numai a. it. Numele lui Enescu e roștit cu respect și considerație de muzicieni celebri ca violonistul David Oistrach, cu care a cîntat, Yehudi Menuhin, care i-a fost elev și alții și alții, compozitori și interpreți celebri.

În primăvara anului 1955,

Zece ani de la reorganizarea Casei de Economii și Consemnațiuni

La 1 septembrie a.c. s-au împlinit zece ani de la reorganizarea, pe baze socialiste, a Casei de Economii și Consemnațiuni din țara noastră. Casa de Economii și Consemnațiuni are rolul de a dezvolta în rîndurile cetățenilor spiritul de bună gospodărire a veniturilor personale, de a-și păstra în mod spornic prisosurile lor bănești. În anii regimului democrat-popular a crescut simțitor nivelul de trai material și cultural al maselor populare, ceea ce a creat și condițiile favorabile pentru mărirea numărului depunătorilor și a sumelor depuse la C.E.C.

Dacă acum zece ani existau numai 723.700 de depunători la C.E.C., anul acesta, pînă la 30 iunie, numărul lor a ajuns la 2.584.000, ceea ce reprezintă în medie pe țară un libret de economie la fiecare șapte locuitori. Economiiile păstrate la C.E.C. au crescut de 15 ori față de anul 1948. În același ritm

grav bolnav, măcinat de dorul de țară, Enescu moare. Cîntecul său însă n-a murit. Struncle fermecate răsună mereu, rapsodiile, sonatele, vasta lui creație muzicală, neuitata lui baghetă, vor dăinui.

În cinstirea memoriei lui, partidul și guvernul nostru au hotărît să organizeze, din trei în trei ani, Festivalul Internațional „George Enescu”. Primul festival începe la 4 septembrie și va dura pînă la 22 septembrie.

În aceste săptămîni, tot ce are mai de văză muzica contemporană mondială va da glas operei lui Enescu. Vor fi prezenți violoniști de renume, pianști, dirijori, muzicieni din U.R.S.S., S.U.A., Franța, Cehoslovacia, Ungaria, Polonia, Italia și alte țări. Cei mai buni din cei mai buni vor primi titlul de „Laureat al Festivalului Internațional Enescu”. Cu prilejul festivalului, pentru înfrînția oară în țara noastră va fi montată grandioasa lui operă „Oedip”.

Viorile lui Oistrach și Menuhin vor răsuna alături de violonții tineri, de pianști vestiți. Mulți dintre ei l-au cunoscut, l-au ascultat și l-au iubit pe Enescu. Strălucirea luceafărului muzicii romînești nu se poate stinge. În sălile Ateneului și Operei de Stat, foliului de cînte va fi al lui.

Ștefan Luca

s-a dezvoltat și rețeaua Casei de Economii și Consemnațiuni care, astăzi numără 15.966 unități, față de 1.195 cîte erau în 1948. Începînd din acest an, populația de la sate are posibilitatea de a face depuneri și restituiri pe librete C.E.C. și la băncile cooperative.

Recentul Decret al Prezidiului Marii Adunări Naționale privind organizarea și funcționarea C.E.C., precum și noul statut aprobat, sînt menite să întărească rolul social-educativ și financiar-economic al Casei de Economii în vederea continuării dezvoltării a acțiunii de economisire din țara noastră.

Dezvoltarea acțiunii de economisire constituie o contribuție însemnată la opera de construire a socialismului în patria noastră. Oamenii muncii de la orașe și sate sînt conștienți că depunînd prisosurile bănești la C.E.C., îndeplinesc o acțiune patriotică.

Pomicultura ÎN REGIUNEA CLUJ

torul socialist în pomicultură care are o întindere de circa 35 la sută din totalul livezilor în masiv din regiune. S-au înființat pepinierele pomicole Aiud, Cluj, Bistrița din cadrul gospodăriilor agricole de stat, care produc anual peste 220.000 pomi altoiți și pepinierele raionale de la Turda, Cîmpeni, Bistrița, Nimieș etc.

Inițierea de noi livezi de pomi fructiferi a fost stimulată prin acordarea creditelor de stat, prin repartizarea gratuită a substanțelor și inventarului pentru combaterea bolilor și dăunătorilor.

În momentul de față suprafața livezilor este de 11.600 hectare, adică numai 0,6 la sută din suprafața regiunii și 1,03 la sută din suprafața agricolă. Această suprafață este prea mică față de posibilitățile regiunii care poate merge cel puțin până la 4,25 la sută din suprafața agricolă.

În anul 1957, cu ocazia zonării culturilor agricole, s-au găsit peste 48.000 de terenuri erodate și coaste potrivite pentru plantarea pomilor. În 1956, cu prilejul raionării pomiculturii în regiunea Cluj s-a stabilit ca până în 1965 suprafața livezilor în masiv să ajungă la circa 27.000 hectare sau 2,40 la sută din suprafața agricolă a regiunii, ajungând la un număr de circa opt milioane de pomi. Acest număr va putea asigura o producție de circa 14.800 vagoane de fructe necesare pentru consumul local ca și pentru regiunile învecinate, lipsite de fructe de iarnă — și pentru export.

Recomandările Consfătuirii de la Constanța arată că în 1970 regiunea Cluj va trebui să producă numai pentru consumul local cantitatea de circa 11.500 vagoane de fructe. Dacă adăugăm necesarul pentru industria alimentară, achiziții și export, ajungem la circa 18.500—19.000 vagoane de fructe sau 9.500.000 pomi. Este oare posibilă atingerea acestor țeluri? Da, este posibilă, continuând ritmul de dezvoltare a patrimoniului pomicol al regiunii, așa cum a fost stabilit. În acest scop trebuie să se aplice planul de producere a materialului săditor, propus prin raionarea din 1956 prin care pepinierele Costat, ale Stațiilor Experimentale Pomicole, cele raionale și ale celor ce se vor înființa în unele gospodării agricole colective să producă anual circa 500.000 pomi altoiți. Posibilitatea aceasta va fi creată pe măsura creșterii sectorului socialist în agricultură.

Pină la atingerea acestor țeluri trebuie să se ia de pe acum o serie de măsuri de mare importanță. Este vorba, în primul rând, de completarea golurilor, reținerea pomilor în declin și înlocuirea celor care nu mai pot fi rețineriți. În al doilea rând de aplicarea regulilor minime de agrotehnică pomicolă în vigoare. Pe lângă acestea trebuie luate măsuri pentru prevenirea și tratarea pomilor contra bolilor și insectelor dăunătoare. De aplicarea acestor măsuri depinde producția de fructe.

Sfaturile populare trebuie să aplice cu mai multă tărie hotărârile luate cu privire la stîrpirea omizilor și îngrijirea pomilor. Lucrări de mare importanță sînt: aplicarea tăierilor de întreținere după vîrsta pomului, lucrarea solului sau a cercurilor de sub coroana pomului și crearea benzilor de protecție a solului contra eroziunii.

Pe pășunile cu condiții favorabile trebuie plantați meri, peri, cireși la distanțe mari, iar pomii sălbatici existenți pe aceste pășuni să fie supaltoiți. Trebuie dată atenția cuvenită și culturii arbuștilor fructiferi și a căpșunilor care trebuie să ajungă pînă la circa 650 hectare. Peste tot unde există posibilități, să se înființeze livezi noi în masiv, respectîndu-se organizarea teritoriului și regulile agrotehnice. Aici trebuie menționat că pomii fructiferi nu pot fi plantați pe terenuri neproductive, prea erodate, argiloase. Solurile de pe coaste cer ca înainte de plantat sau la plantat să fie gunoite.

În regiunile premunțtoase unde plantarea se face pe terenuri întințite, prin gunoarea pomilor și a țelinei se vor obține cantități mai mari de fructe și în același timp de fin.

Una din cele mai importante măsuri este întărirea sectorului pomicol din sectorul socialist și dezvoltarea lui. În gospodăriile de stat în momentul de față sectorul pomicol nu este la nivelul la care trebuie să fie. Producțiile sînt încă mici, îngrijirea pomilor nu se face pe toată suprafața, culturile nu sînt totdeauna rațional aranjate și nu se respectă posibilitățile de dezvoltare normală a pomilor. Raportul între suprafețele de livezi și posibilitățile de aprovizionare cu gunoi de grajd de la animalele gospodăriei nu este armonizat. Deseori nu este asigurată cantitatea necesară de îngrășămînt organic. Din cauza cheltuielilor generale prea mari sumele alocate pentru îngrijirea pomilor nu permit aplicarea regulilor minime agrotehnice. O situație asenănătoare este și în gospodăriile agricole colective. În sectorul socialist se simte nevoia muncitorilor calificați pentru executarea lucrărilor de specialitate. Pe de altă parte trebuie revizuite unele norme care sînt în de acord cu realitatea tocmai la unele lucrări principale (tăierea).

Posibilitățile mari pe care le are regiunea Cluj pentru dezvoltarea pomiculturii, măsurile luate, și care se vor mai lua, vor contribui la ridicarea producției pomicole a țării și a bunei stări a oamenilor muncii.

Rudolf Palocsay
director al Stațiunii Horti-Viticole Cluj

Regiunea Cluj are condiții de climă și sol foarte favorabile pentru cultura celor mai multe specii pomicole.

De aceea, în regiunea Cluj pe lângă creșterea vitelor și cultura cerealelor, trebuie să se dezvolte și pomicultura. Aceasta este necesar cu atât mai mult cu cît s-a constatat că există o legătură strînsă între pomicultură și creșterea animalelor. Pe de o parte pomii plantați rar pe pășunile și pe finetele de pe coaste, asigură o cantitate mai mare de masă verde sau fin, de calitate bună. Pe de altă parte livezile trebuie îngrășate o dată la 2—3 ani cu gunoi de grajd — de unde nevoia de a asigura o dezvoltare a zootehniei, acolo unde se dezvoltă pomicultura.

Cu toate condițiile atât de favorabile, regimul burghezo-moșieresc ne-a lăsat ca moștenire un patrimoniu pomicol sărac. Plantațiile individuale în suprafața de circa 7.300 hectare au peste 30 la sută goluri, compuse din pomi bătrîni, bolnavi, proveniți din semințe și nealtoiți, din soiuri de mică valoare comercială. Pe lângă aceste livezi în masiv am moștenit un mare număr de pomi răzleți care foarte greu pot fi îngrijiiți.

Cu toate aceste lipsuri, livezile individuale existente pot să fie puse în condiții de producție rentabilă și refăcute prin unirea pomicultorilor în întovărășiri pomicole. Întovărășindu-se, pomicultorii au posibilitatea de a primi credite, mașini, înlensiri la impozite, asistență tehnică etc.

În ultimul timp, în regiunea Cluj, s-au creat condiții favorabile de dezvoltare a pomiculturii. S-au înființat stațiuni experimentale pomicole la Bistrița și Cluj. Pe lângă acestea s-au plantat peste 250.000 pomi în gospodăriile agricole de stat și peste 40.000 pomi în gospodăriile agricole colective și întovărășiri. Astfel s-a creat sec-

Porumbul anunță o recoltă bună. Colectiviștii din Zăbrani (Arad), aplicînd metodele agrotehnice și lucrînd la timp prașilele, vor recolta, după evaluări, peste 2.500 kg. porumb boabe la hectar.

Despre acest lucru discută cu însușirea Ion Gherman, președintele G.A.C. din Zăbrani cu brigadierul de cîmp Petru Holman (vezi fotografia).

În zilele Consfătuirii de la Constanța putea fi zărit printre participanți și un moldovean venit tocmai de prin părțile Birladului. Era Aurel Berbecea, președintele întovărășirii din satul Fintinele, comuna Lălești. Își dădea silința să însemneze în carnețel tot ce auzea. „Vezi să nu-ți scape ceva” — îi spusese oamenii la plecare. Și tocmai de asta scria cu atîta sîrg. Carnețelul plin din scoarță în scoarță cu însemnări, l-a ajutat atunci cînd s-a întors acasă, să povestească oamenilor din sat despre cele aflate. Le-a povestit de-a fir a păr despre realizările colectivităților din Mădăraș și Sintana, despre fermele de animale ale celor din Palazu-Mare sau Hărman, despre fondul de bază, care ajungea la 3 milioane, al gospodăriei din Țibucani și despre multe altele. Ascultau și se minunau oamenii din Fintinele. Drept este, că aveau sub ochii lor exemplul gospodăriei colective din satul Călimănești. Era doar în aceeași comună. Avea numai doi ani de la înființare. Și cum se schimbase viața colectivităților! Niciodată n-a scos, bunăoară, Radu Z. Gheorghe de pe pămîntul lui un venit de aproape 22.000 lei, atît cît a luat anul trecut pentru zilele-muncă făcute la gospodărie. Neculai Cojoc, cu toate că are 10 membri în familie trăiește acum mai bine decît toți cei cu gospodărie individuală. Vite n-a avut în viața lui. De cînd e colectivist, și-a cumpărat vacă cu lapte și șase oi. Și-a luat și multe lucruri în casă. La fel se poate spune despre toți membrii gospodăriei colective „Drumul progresului” din Călimănești.

Unul dintre cele mai grăitoare fapte este cel întimplat în primăvară. Intraseră atunci în gospodărie vreo 22 de țărani muncetofi. Multora dintre noii intruși li se terminase păpușoiul. „Deh, ce să faci, imi mai trebuia minte. Dacă intram de anul trecut, nu

FAPTELE CONVING

s-ar fi întimplat asta” — zicea cîte unul. Colectiviștii mai vechi au hotărît să împrumute porumb celor noi. Și despre cele 1.500 kg. de porumb care au trecut în pătulele noilor colectivități a aflat toată comuna. Asta a convins pe mulți că singurul drum care duce la belșug este gospodăria colectivă. Dar abia după treieris, cînd s-a văzut că gospodăria colectivă din Călimănești a recoltat cu 500 kg. grîu la hectar mai mult ca individualii și cu 200 kg. mai mult ca întovărășirea din Fintinele, s-au hotărît cei mai mulți. Își dădeau acum seama să numai muncind în comun, cu ajutorul mașinilor, și folosind cele mai bune metode agrotehnice, vor obține recolte bogate.

De multă vreme vorbele comuniștilor, care îndemneau pe oameni să intre în gospodăria colectivă, începuseră să prindă rădăcini în inimile acestora. Bunăoară, Gheorghe Enache secretarul organizației de bază al întovărășirii agricole, a cerut printre primii înființarea unei gospodării colective în sat și nu pierdea nici un prilej ca să îndemne și pe alții să sprijine această inițiativă. Din primele zile s-au alăturat comuniștii Aurel Ibănescu, Constantin Cruceanu, Constantin Buiuoc și încă vreo cîțiva. Acum însă, după stringerea

recoltei, alți țărani muncitori printre care Grigore Vizitiu, Zoița Grăjdeanu, Ion Horțu au făcut cerere pentru gospodăria colectivă. Așa s-a făcut că pînă la urmă s-au adunat 32 de familii ou 60 hectare...

... În ziua aceea, la școala din Fintinele se adunase lume multă. Veniseră oameni din sat și oaspeți din satele dimprejur să ia parte la sărbătoarea înființării noii gospodării colective. Ascultau cu atenție vorbele lui Gheorghe Enache, secretarul organizației de partid. Și vorbele lui le mergeau tuturor la inimă.

— Sintem deocamdată doar 32 familii — spunea el. — Puțini, dar hotărîți să facem treabă bună. Peste cîțiva ani, celor care stau acum pe de lături, le va părea rău că n-au pus și ei umărul la început, cînd a fost mai greu. Li vom primi totuși cu drag alături de noi, oricînd se vor hotărît să vină. Iar unora care rid acum spunînd că nu vom birui, le răspundem printr-o vorbă bătrînească: „Cine rîde la urmă, rîde mai bine”...

După Gheorghe Enache și-au spus cuvîntul mulți alții. Își spuneau noii colectivități gîndurile de viitor.

— Consfătuirea de la Constanța ne învață să creștem animale — amintea Aurel Berbecea.

— De acum putem lucra mai bine cu mașinile. Să ne străduim să arăm și să semănăm la timp în toamna asta...

Să ridicau oaspeții să vorbească despre realizările lor sau să aducă tinerei gospodării urările lor de belșug.

Iar cînd a venit rîndul să dea nume gospodăriei, au hotărît toți ca un singur om, să se numească „23 August”.

Ing. Maria Bogdan

Pe șantierul din raionul Jimbolia, în ajutorul miilor de muncitori, țărani, colectivști și întovărășiți care lucrează la canalele de desecare, au fost trimise tractoare și mașini-unelte de mare capacitate. Acestea lucrează îndeosebi la desfundarea albiei riurilor Beregsău și Bega Veche.

Sirenele fabricilor din Timișoara vestesc ora 5. Orașul se însuflețește. Șiruri lungi de oameni în salopete și bluze de vînt se îndreaptă spre gara mare. Sînt muncitori de la „Atelierele C.F.R.”, de la „Electromotor”, de la „Tehnometal”, muncitori din industria chimică și alimentară, din toate întreprinderile orașului. În gară, îi așteaptă un tren. Trenul circulă cu regularitate pe distanța Timișoara-Beregsău și retur. Totuși, el nu este trecut în obișnuitul orar feroviar. E o garnitură nouă. Și-a început cursele la 18 august și poartă zilnic cîte un detașament de nădejde care pleacă spre marele șantier de hidroameliorații din raionul Jimbolia, spre melegurile unde prind contururi, se adîncesc și sînt fînsate canale în lungime de 80 km., ale căror terasamente vor însuma, pînă la 1 octombrie, 757.000 mc.

Partidul a pus în fața oamenilor muncii de pe ogoare sarcina de a reda agriculturii noi terenuri. În triunghiul Beregsău-Checea-Jimbolia, această sarcină este tradusă în viață prin eforturile comune ale muncitorilor de la oraș și țăranilor colectivști și întovărășiți.

„Trenul roșu”

Ora 5.45. Trenul se pune în mișcare. Aproape la fiecare vagon, tăblițele indicatoare sînt înlocuite cu ghirlande de brad și pancartelozinci: „Trăiască Partidul Muncitoresc Român” — „Trăiască alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare”.

Vagoanele sînt proaspăt vopsite în roșu aprins. Unul dintre călători, nu se știe care, va fi dat garniturii numele de „Trenul roșu”. În satele din vestul Banatului, „Trenul roșu” este privit ca un adevărat mesager al frăției dintre muncitorii de la oraș și fărîșitorii recoltelor bogate.

Gara Beregsău. Oamenii coboară, se grupează și pornesc pe drumuri de țară sau de-a dreptul prin stepă. Cîmpia coboară lin, aproape imperceptibil, către sud-vest. Terenul se află aici sub nivelul mării. Toamna și primăvara, apele de prisos se prefiră pe nesimțite și se innădesc, potopind mari suprafețe de teren arabil. Pe alocuri, straturi întinse de argilă păstrează apele în uriașe căsușuri impermeabile. Din vremuri străvechi, au fost inundate an de an 19.000 hectare. Pe o șesime din această suprafață, hălăduiau bălți veșnice. Hrisoavele pomenească nenumărate veleturi ale unor inundații catastrofale: 1859, 1887, 1910, 1918, 1932, 1940...

Stihia apelor, acest dușman de veacuri, a primit lângă Beregsău înfrîngătoare: îi spintecă birlogul, de la Iecea Mică pînă la Bega Veche, mii de firmăcoape și cazmale, ia naștere un lung canal principal care va culege apele din nord-estul comunei Cărpiniș și din hotarul Beregsăului Mic.

Pe ambele maluri ale canalului, au poposit muncitorii timișoreni. În stepă au răsărit corturi de toate mărimile, dominate de silueta impunătoare a celui ridicat de muncitorii de la „Industria Lînei”. Flutură semeț teaguri roșii și tricolore. Din loc în loc, puncte alimentare și sanitare.

Tășurile uneltelor mușcă din pămînt cu un zgomot sec. Pămîntul e tare ca piatra, iar palmele se umflă și dor.

— Mai odihnește-te, tovarășă Maria...

Cuvintele acestea i le spune Milina Mișan comunistei Maria Pircălab. Amîndouă sînt muncitoare fruntașe la fabrica de pălării din Timișoara.

— Dar dumneata de ce nu te odihnești?

Milina Mișan caută un răspuns, dar se lasă pîgubașă. Sufide. Zimbește într-ascuns și secretarul de partid, Coca Ioan, care lucrează alături.

Nu se oprește nimeni. Gîndurile Milinei Mișan aleargă o clipă la mama

Pentru
19.000
de
HECTARE

și la fratele ei, colectivști din comuna Pustiniș. Știe că lucrează și dinșii undeva, pe șantier. Își amintește ce pacoste erau inundațiile pentru ai săi și pentru toată suflarea din partea locului. Poate fi utat, bunăoară, anul 1940, cînd apele au potopit 50.000 ha. În hotarul Pustinișului, Ceneiului și Checei? S-au pierdut atunci atîtea grîne, cîte ar fi săturat pe un an între 150.000 de oameni!

Pămîntul e tare, iar bătăturile din podul palmei încep să supere. Milina Mișan izbește însă mai departe cu cazmaua. O pădure de cazmale îi țîn, neobosite, isonul.

Un grafic care va dispărea

Gazeta de perete a sfatului popular din comuna Checea prezintă un grafic cu care, începînd din luna octombrie trecător nu se va mai întîlni niciodată. Este graficul inundațiilor din ultimii ani. În 1956, de pildă, au stat sub apă peste 900 hectare din mereaua comunei. Pierderile de bucate s-au ridicat la 1.520 tone.

Asemenea grafice mai pot fi văzute și la Cenei, Iecea Mică, Pustiniș sau Jimbolia. Oameni de știință și chiar unii cercetători de ocazie au întocmit multe asemenea grafice și situații. Ele vor rămîne ca o tîrstă mărturie a pagubelor pe care le-au pricinuit apele pînă în zilele noastre. Vor deveni material de arhivă și vor ceda locul unor grafice și situații noi, privind sporirea volumului de produse agro-alimentare.

Tilcul unor depășiri de norme

Celălalt canal principal, pornind de la Jimbolia, va aduna apele de prisos din hotarele comunelor Cărpiniș, Checea și Cenei. Puhăciile vor fi împinse în Bega Veche, printr-o puternică stație de pompare din coasta sud-vestică a Ceneiului.

Din trupul celor două mari canale, crește un adevărat păjeeniș de canale secundare. Prin desecare, vor fi redede agriculturii, chiar din această toamnă, primele 19.000 hectare. Socoțind o recoltă mijlocie de 1.500 kg. grîu la hectar, înseamnă că în anul viitor sporul de recoltă va fi de 28.500 tone. Tot așa, de pe cele 19.000 hectare s-ar putea obține porumb-boabe pentru îngrășarea a 76.000 porci, sau porumb furajer pentru hrănirea a 114.000 vaci cu lapă.

Țăranii de pe aici și-au dat seama din totdeauna de binefacerea unui puternic sistem de desecări și irigații. Nu le venea însă nimeni în ajutor. Ani, decenii de-a rîndul, puținele canale existente s-au năruit și înierbat din pricina nepăsării moșierilor. Grofi, baroni, bogătași, ca Cekovici, Karacsony, Vidrighin și alții, puneau să se facă lucrări de canalizare numai pe latifundiile lor, căutînd să scape de inundații pe seama terenurilor învecinate. Țăranul era nevoit să semene porumb abia la sfîrșitul lunii mai.

Dacă apele întîrziu să se retragă, nu mai semăna nimic.

E lesne de înțeles cu cîtă însuflețire au venit, acum, la muncă pe șantier colectivști și țăranii întovărășiți din aceste locuri. Ei au răspuns ca un singur om chemării partidului de a se reda agriculturii noi suprafețe de teren. Au venit la lucru și colectivști din comune depărtate, ca Biled, Becicherecul Mic, Lenucheim și Grabăt, ale căror perimetre sînt ferite de primejdia inundațiilor. Gospodăriei colective din Lenucheim i s-a fixat o normă zilnică de 326 metri cubi. Colectivști n-au fost însă de acord cu această normă: în prima zi, în loc de 163 de oameni, cum fusese stabilit, s-au prezentat 550, iar în loc de 326 metri cubi, au săpat 2.600.

La fel au înțeles să lucreze și brigăzile voluntare din Grabăt: după patru zile de la deschiderea șantierului, efectivul lor era de două ori mai mare decît cel prevăzut de comandamentul sectorului „Canal principal I”.

În sectorul IV, unde lucrează cota cot colectivști din comunele Bulgăruș, Gottlob, Checea și Vizejdia, normele la săpat sînt depășite zilnic cu peste 200 la sută.

Fiecare om capabil de muncă se străduiește să execute cel puțin 13 metri cubi de săpături. Comunistul Alexandru Mihalic și Francisc Benac, colectivști din Checea, și-au îndeplinit norma din prima zi. Ana Helberg, în vîrstă de 50 de ani, îngrijitoare de porci la g.a.s. Bulgăruș, a lucrat fără răgaz timp de trei zile. Învățătorul Petru Manea, directorul școlii din Checea, a lăsat firmăcopul abia cînd a venit felerita și i-a bandajat palmele.

Pe întreg șantierul, în răstimpul de la 18 la 28 august, s-au săpat peste 160.000 metri cubi, ceea ce reprezintă 30 la sută din volumul total al lucrărilor de efectuat. Ritmul săpăturilor este tot mai susținut. Rețeaua canalelor de desecare va înlesni nu numai evacuarea prisosului de ape, dar și irigarea, în caz de secetă, a mii de hectare. Pămînturile altădată degradate, vor deveni grădini înfloritoare. Obida de odinioară a atîtor generații de țărani năpăstuiți s-a transformat în entuziasm de nestăvilit al miilor de colectivști și întovărășiți, pe care astăzi muncitorii de la orașe li ajută să pună stavila apelor și să-și fertilizeze tarlalele.

Nicolae Culcea

IN PRAGUL DESCHIDERII NOULUI AN ȘCOLAR

„Școlile sînt gata să-și primească elevii”, — începe scrisoarea trimisă redacției noastre de către profesorul Dimitrie Sirbu, din Obabița-Delionul Caransebeș.

„Poftiți pe valea încîntătoare și bogată a ciului, la Delinești, unde e o școală curată ca un — scrie corespondentul în continuare. — Local ca nou. Îți este mai mare dragul să-l privești cîlucește în mijlocul unui parc cu aleile pietruite, tîri de flori. Încă de pe acum parcul răsună de rîle copiilor, de jocuri și cîntece. Pretutîndeni zumbînd, harnicele albine de la stupii școlii. În Simion Bistreanu e și un priceput apicultor. În politehnicării învățămîntului, el este acela cîntărește elevilor tainele stupăritului...”

Asemenea corespondențe ne-au sosit și ne sose dir. toate colțurile patriei. Ele exprimă dragostea muncii față de școala nouă, școala care educă generația de mîine. Rețeaua învățămîntului tură generală cuprinde astăzi peste 16.000 de clase de 4—7 și 11 ani. Recentă Hotărîre a Consiliului Național cu privire la generalizarea învățămîntului în localitățile din mediul rural care au școli de înseamnă un nou pas important pe drumul r sarcinii trasate de Congresul al II-lea al P. privire la generalizarea învățămîntului de cultur rală. De aceea, în fața învățămîntului nostru stă ca în anii celui de-al doilea plan cincinal să fie în școala de 7 ani 90 la sută din absolvenții 4 clase de învățămînt elementar, în așa fel în pînd cu cel de-al treilea cincinal, să se realizeze realizarea învățămîntului obligatoriu de 7 ani. sarcină trasată de partid și guvern, va putea fi numai cu sprijinul și ajutorul permanent dat către organele locale ale puterii de stat, de muncii, părinți ai tinerelor vîrstare.

Ogîndind în scrisoarea sa către redacție fe sfaturile populare din regiunea Suceava au i masele la pregătirea localurilor de școală în ved coperii noului an școlar, cît și la construirea școlii, tovarășul B. Sponder scrie:

— „Prima zi de școală din acest an semna un prilej de bucurie deosebită mulți copii din regiunea noastră, ca de alt toate regiunile țării care își vor începe cursurile noi. În regiunea Suceava, prin contribuția voluntarilor și cu sprijinul neprecupețit al sfatur lare, pe lângă școlile existente se vor da în o dată cu deschiderea noului an școlar, un n 18 școli de 4 ani, 21 școli de 7 ani și o școală 11 ani în Săveni. Corpul didactic s-a mărit 167 învățători pentru clasele 1—4 și cu încă 2 sori pentru clasele 5—11...”

Asemenea scrisori ne-au sosit și de la cores voluntari din regiunile București, Craiova, Tim altele, care vestesc cu bucurie despre școli i struite, sau despre altele reparate, despre gri rilor populare și a comitetelor de părinți pentru zionarea școlilor cu material didactic și cu com necesar pe timpul iernii.

Maria St

Pregătindu-se pentru participarea la cel de-al 5-lea concurs al formațiilor artistice de echipa de dansuri a casei raionale de cultură „George Coșbuc” din Bistrița face repetiții liber.

Colectiviștii din Slobozia-Mindra, raionul T. Măgurele, valorifică prin iziții o mare parte din grâul primit ca avans de 40 la sută. În primul plan: achizitorul Delcea M. Sitaru face plata colectiviștilor Nicolae Dachin, Udma Marin și Jilcă M. Alexandru pentru cele 1.200 de grâu pedate.

Noul cămin cultural din Slobozia-Mindra, construit prin contribuția plutară a oamenilor din comună.

Temelia recoltelor viitoare

(Urmare din pag. 1-a)

Însămînțările de toamnă să se facă la un nivel agrotehnic destul de înalt. Este de datoria sfaturilor populare și a organelor agricole să mobilizeze toți muncitorii din gospodăriile de stat, S.M.T.-uri, membrii unităților socialist-cooperatiste și țărani individuali pentru a folosi întreaga capacitate de lucru a mașinilor, tractoarelor și atelajelor.

Penru sporirea producției în anul viitor este foarte important să se execute arături de toamnă pe toate suprafețele destinate însămînțării, excepând terenurile așezate în pante mari, care în urma arăturilor ar putea fi erodate. De asemenea, în perioada următoare, forțele de muncă trebuie organizate și folosite rațional pentru a strânge la timp recolta de cartofi, sfeclă de zahăr și legume, precum și recoltile de porumb și struguri.

Inginerii și tehnicienii agronomi au datoria ca, pe baza experienței dobândite și a rezultatelor stațiilor experimentale, să stabilească epocile de însămînțare în așa fel încât însămînțările de toamnă să se execute în cel mai bune condiții și într-o perioadă cât mai scurtă. Se recomandă de asemenea ca înainte de recoltarea culturilor târzii, să se asigure buna lor depozitare și conservare, să se recolteze în primă urgență culturile de pe acele terenuri care urmează să

fie arate și însămînțate în toamnă. Toate terenurile de pe care s-au strins recoltile și sînt destinate semănăturilor de toamnă trebuie arate imediat și tăvălugite pentru pregătirea patului germinativ, iar cele destinate însămînțării de primăvară să fie arate din toamnă astfel ca însămînțările de primăvară să se facă numai în arături adînci.

Așa cum s-a arătat la Conștiința de la Constanța, este necesar să se asigure cantități mari de furaje de bună calitate îndeosebi cantități sporite de furaj siloz pentru a se obține și în timpul iernii o producție sporită de carne, grăsimi, lapte. Acțiunea de insilozare a nutrejurilor trebuie mult grăbită.

Avem o recoltă foarte bună de struguri care trebuie strînsă la vreme și fără pierderi. Trebuie grăbite măsurile pregătitoare pentru culesul viilor, pentru vinificația și depozitarea vinurilor, pentru ca toate aceste lucrări să se poată executa în cel mai bune condiții.

În toată perioada desfășurării lucrărilor agricole de toamnă să ne îngrijim de dezvoltarea și consolidarea sectorului socialist al agriculturii, astfel ca unitățile noastre socialist-cooperatiste să devină mai puternice, iar prin rezultatele pe care le obțin să atragă noi și numeroase familii de țărani muncitori pe drumul agriculturii socialiste. (Agerpres)

RĂSPĂLATA

Gem carele de-atîta greutate iar oamenii surd, triumfători. În roadele de-acum, îmbelșugate, zvicnesc dorinți de veacuri și comori.

Pe drumul lung scîldat în apa lunii vin alle care, legînd în rînduri frumosul vis ce l-au rîvnit străbunii; și-n mintea trează bat atîtea gînduri!

De-aceia omul care merge-n față măsoară-n gînd belșugul, fericit. Partidul draq i-a dat mai ieri povață. Să iasă din nevoi... și a ieșit.

Răsplata muncii crește pe cîntare și ochii mari privesc și nu se-șgală. În piepturi, viu, zvicnește o răzbunare și cu trecutul toți o socoteală.

Pe-aceiași loc își înșlăca „dobinda” Boierul cel „cu pielea de mătasă”. Țăranii doar cu foamea și osînda, pomeau scrișnind cu carul gol spre casă.

Azi, carele ce flutură draptele, pierzîndu-se în zări, sub ceru'nalt, par șiruri lungi de tancuri mari și grele, care-au luat belșugul cu asalt.

Gh. Scripcă

ZIUA AVIAȚIEI R.P.R.

În fiecare an, în prima duminică a lunii septembrie, poporul muncitor și militarilor forțelor noastre armate sărbătorește Ziua Aviației R.P.R.

Cu ocazia sărbătoririi aviatorilor patriei, oamenii muncii își amintesc cu legitîmă mîndrie de glorioasele adîcții ale aviației noastre, de marea contribuție a poporului român la dezvoltarea aviației mondiale. La începutul acestui secol, cînd cucerirea spațiului aerian preocupă pe cercetătorii și savanții din întreaga lume, inginerul român Traian Vuia a construit acel „mai greu decît aerul” care, s-a ridicat de la pămînt și zburat în primăvara anului 1906, pe cîmpul Montesson de lîngă Paris, înaintea brazilianului Santos Dumont și a francezului Blériot.

Cîțiva ani mai tîrziu, Aurel Vlaicu, mîntie luminată și cutezătoare, construiește monoplanul său cu arii superioară, cu care la mitingul zburător de la Cotroceni, în 1910, învinge prin măiestrie și prin calitate aparatului construit de el, pe întul Bibescu și pe instructorul francez Molla, care pilotau avioane de construcție străină.

Numărul inventatorilor și constructorilor de avioane romîni, cu renume mondial, a continuat să crească. În 1911, unul din primele hidroavioane din lume, conceput și construit de Paulat, execută cu succes întîiul zbor; în 1910, Henri Coandă construiește, primul în lume, avionul

aeroreactiv și prin aceasta pune bazele aviației reactive; apoi Nicolae Saru, H. August și Tache Brumărescu, prin pilotarea avioanelor de construcție proprie, vin să întregescă numărul celor care au dovedit nu numai ingeniozitate și îndrăzneală, ci și geniul creator al poporului român.

Făclia tradițiilor aviației romînești aprinsă de acești temerari inventatori și zburători a fost purtată cu demnitate mai departe de alți fii ai poporului. În luptele duse împotriva cîmpilor germani în anii primului război mondial, Mircea Zorileanu, executînd îndrăznețe bombardamentele de noapte, I. Muntenescu, care s-a luptat singur cu trei avioane inamice și alți numeroși asemenea aviatori, care au executat peste 8.800 ore de zbor și au aruncat asupra dușmanului aproape 31.000 kg. explozibil, au înscris pagini de glorie nepieritoare în istoria patriei. Faptele lor au fost continuate de alte inimi cutezătoare, în anii războiului antihitlerist. Zburînd și luptînd alături de bravii șoimi sovietici pentru eliberarea Ardealului, Ungariei și Cehoslovaciei, aviatorii Corpului Aerian Român au executat 8.542 misiuni, dînd lovituri nimicitoare hoardelor fasciste. În luptele purtate au căzut eroic la datorie aviatorii Bouru Alexandru, F. Șeican, Zisda Victor și mulți alții, care și-au vîrsat singele pentru libertatea și fericirea poporului.

Tradițiile neînfricajilor aviatori

romîni sînt prețuite și continuate cu cîinste în anii puterii populare. Prin grija partidului, guvernului și poporului și cu ajutorul frătesc al Uniunii Sovietice și al celorlalte țări socialiste, astăzi aviația cunoaște o mare dezvoltare în patria noastră. Înzestrată cu avioane reactive și cu armament de prim rang, aviația militară este în măsură să apere cu fermitate spațiul aerian al patriei, să apere munca pașnică și constructivă a poporului nostru muncitor.

În anii de democrație populară au fost organizate pe baze cu totul noi, aviația civilă de transport și aviația sportivă. La rîndul ei, avînd avioane amenajate în scopuri sanitare, agricole și silvicole, aviația utilitară vine tot mai mult în sprijinul oamenilor muncii de la orase și

sate. Căliți în școala curajului, tot mai mulți tineri din aviația civilă realizează performanțe valoroase atît în țară cît și peste hotare. Numele piloților S. Oțoiu, C. Manolache și C. Onciu, ale planoriștilor Ovidiu Popa, Aurelia Roșioru, Valentina Delaport și Antoaneta Romașcu și ale parașutiștilor Elena Băcăoanu și Ion Roșu sînt cunoscute în lumea întregă. Pe aceeași linie se înscriu și succesele constructorilor de avioane și planoare.

De Ziua Aviației R.P.R., oamenii muncii transmit neînfricajilor piloți și parașutiști, talenților constructori, iscusiților și harnicilor ingineri, tehnicieni și muncitori din aviație, salutul lor fierbinte și le urează noi succese pe calea întăririi aviației noastre populare.

După ce au controlat cu atenție funcționarea motoarelor și a celorlalte agregate, tehnicienii raportează: „Avioanele sînt gata de zbor!” Pilotul comunist Licu Nicolae, comandant de patrulă, precum și coechipierii săi, Damaschin, Veltan, și Indrie, candidați de partid, se vor avînta să cucerească văzduhul și să-și perfecționeze măiestria de luptă.

O sărbătoare scumpă A POPORULUI FRATE BULGAR

La 9 Septembrie a.c., poporul frate bulgar va sărbători cea de a 14-a aniversare a eliberării patriei sale de sub jugul fascist, rod al luptei eroice a masei populare conduse de Partidul Comunist Bulgar, cu sprijinul vitezei Armate Sovietice.

În cei 14 ani care au trecut de la această dată istorică, poporul bulgar, sub conducerea încercată a Partidului său Comunist, a obținut victorii remarcabile pe frontul construcției socialiste.

În anii primului și celui de al doilea cincinal, dintr-o țară agrară înapoiață, Republica Populară Bulgaria s-a transformat într-o țară socialistă industrial-agrară, cu o agricultură cooperativizată și mecanizată.

O victorie istorică a obținut poporul bulgar în domeniul transformării socialiste a agriculturii. Călăuzindu-se de planul cooperatist leninist, învățând din experiența istorică mondială a construcției colhoznică din U.R.S.S. și aplicând-o în mod creator, acordând totodată atenție îndelungată tradiției cooperatiste progresiste din țară, Partidul Comunist Bulgar a chemat țărănimea muncitoare să pășească pe calea gospodăriilor agricole cooperative de muncă, cale spre socialism specifică condițiilor agriculturii bulgare.

În prezent peste 91,6 la sută din pământ aparține gospodăriilor agricole cooperative de muncă, ceea ce înseamnă — așa după cum s-a arătat la cel de al 7-lea Congres al P.C. Bulgar care a avut loc în iunie a.c. — că procesul de transformare socialistă a agriculturii bulgare a fost încheiat.

Succese mari a obținut poporul frate bulgar și în lupta pentru făurirea unei culturi noi, socialiste. De asemenea, în acești ani știința a cunoscut o dezvoltare fără precedent în istoria țării.

O dată cu anul 1958, sub conducerea Partidului Comunist Bulgar și avind sprijinul internaționalist al Uniunii Sovietice și țărilor de democrație populară, poporul muncitor bulgar a pășit la înfăptuirea celui de al treilea cincinal.

Cu prilejul zilei de 9 Septembrie, poporul nostru muncitor urează poporului frate bulgar succes deplin în realizarea acestor grandioase sarcini, pentru continua întărire și dezvoltare a patriei sale socialiste.

INDUSTRIA GREA- UN PEISAJ NOU AL ȚĂRII

Cercetările încununată de succes ale geologilor bulgari au dus la descoperirea unor mari bogății aflate în subsolul țării. Sus, spre cursul mijlociu al râului Arda, la capătul Rodopilor Răsăriteni, s-au descoperit, pe o întindere de 2.000 hectare, zăcăminte de minereu de plumb și zinc ale căror rezerve au fost evaluate la peste 10 milioane tone. Tot în munții Rodopi, în regiunea nordică, au fost descoperite zăcăminte de minereu de plumb și zinc, evaluate, de asemenea, la câteva milioane de tone. De asemenea, geologii au descoperit în departe de Sofia, în apropierea localității Kremikoyfi, zăcăminte de fier ale căror rezerve depășesc 250.000.000 tone. Dar cea mai de seamă descoperire a fost făcută în regiunea dintre Nova Zagora, Marița și Toplovgrad. După părerea geologilor, aici există rezerve de cărbune de peste 3 miliarde și jumătate de tone. O asemenea bogăție este până în prezent unică în întreaga peninsulă Balcanică.

Prima așezare omenească electrificată în Bulgaria a fost Sofia. Asta se întâmplă prin anul 1900. În ciuda existenței resurselor energetice aflate atât în bazinele carbonifere cât și în apele râurilor și cascadele din masivele muntoase, totuși puterea instalată a tuturor centralelor electrice din Bulgaria a ajuns în 1918, adică după 18 ani, abia la 15.300 kw. Ori numai în 7—8 ani puterea populară a dat în exploatare asemenea termocentrale cum sînt „Stalin“, „Republika“, „Ma-

Inainte de 9 Septembrie 1944, Bulgaria ocupa din punct de vedere al dezvoltării industriei, unul din ultimele locuri în Europa. Situația aceasta s-a schimbat radical în anii puterii populare. Mai jos dăm câteva cifre și date despre marile realizări obținute pe frontul industrializării țării:

rița“ și hidrocentrale ca „Stara Zagora“, „Pasarel“, „Kokaliene“ și altele, a căror putere este de câteva ori mai mare decît puterea tuturor centralelor electrice dinainte de 1944. Către sfîrșitul acestui an va intra în funcțiune una dintre cele mai mari hidrocentrale balcanice, hidrocentrala „Peștera“, cu o capacitate de 120.000 kw, o mîndrie a poporului bulgar, deoarece construcția acestei uzine energetice se află sub pămînt la o adîncime de 500 metri.

În 1944 producția construcției de mașini reprezenta doar 0,28 la sută din producția industrială globală a țării, tot necesarul de mașini fiind adus de peste hotare.

Cu ajutorul internaționalist al Uniunii Sovietice și al țărilor de democrație populară, R. P. Bulgaria a ajuns ca numai în cîțiva ani să construiască două uzini de reparații auto, o uzină de mașini pentru tăierea metalelor, o uzină constructoare de cazane, o uzină de instrumente, o uzină de mașini agricole, o uzină constructoare de vagoane, o uzină pentru mașini de construcții, o uzină pentru reparații și construcții navale și

De la sania de treierat la combină

În 1939 agricultura bulgară număra 550.000 pluguri de lemn și 290.000 sănii pentru treierat. Un tractor revenea la 2.400 hectare. După 9 Septembrie 1944, prin înființarea unui număr de peste 200 S.M.T. dotate cu 26.000 tractoare,

un tractor revine la 197,1 hectare. Agricultura cooperatistă a R. P. Bulgaria mai dispune de: peste 4.300 combine, circa 4.800 batoze, 4.800 secerători, 12.000 semănători și multe mii de mașini agricole, dintre cele mai moderne.

Infăptuiri pe țărîm cultural

● În 1951 funcționau în R. P. Bulgaria 4023 biblioteci cu un fond de 6.566.000 volume, iar în 1955 — 5.612 biblioteci cu 12.449.000 volume

● Numărul caselor populare de cultură existente în anul 1939 era de 2.610, iar în prezent numărul lor se ridică la circa 4.400.

● Acum 14 ani în Bulgaria doar 183.000 de familii aveau aparate de radio. Acum, numărul posesorilor de aparate de radio se ridică la o jumătate de milion, iar aproape 1.700 de localități sînt radioficate.

● Rețeaua cinematografică care cuprindea în 1939 numai 155 de cinematografe, dispune azi de peste 1.100 cinematografe, din care 914 la sate.

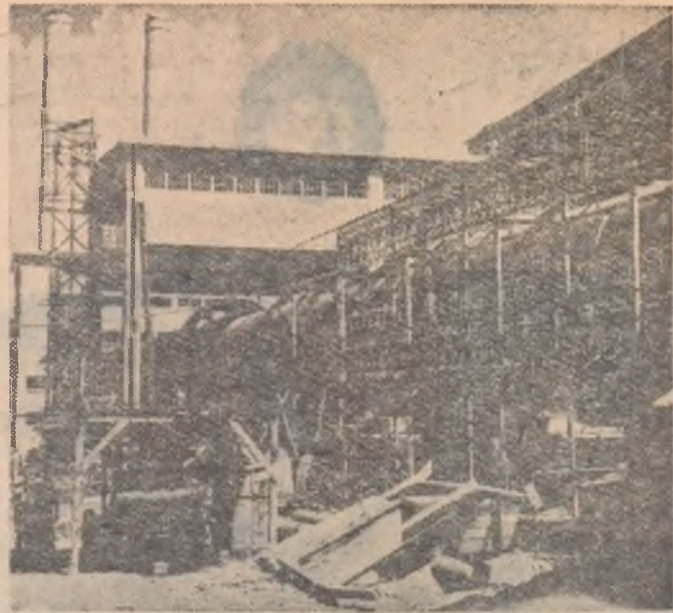
alte. Ea produce în prezent peste 200 tipuri de mașini și mecanisme, utilaje complexe, fabrici și uzine întregi, diferite mașini-unelte, motoare Diesel, locomotive electrice, combine, turbine hidraulice etc. Totodată se află în construcție fabrica de acumuloare de lingă Bazargic, care va produce acumuloare pentru automobile și motociclete, baterii pentru autocare și pentru lămpi electrice etc.

Din țară importatoare, Bulgaria a devenit o țară exportatoare de mașini și unelte. La începutul acestui an R. P. Bulgaria întreținea deja legături comerciale cu 64 de țări din trei continente.

E. Chelbașu

Casă de odihnă pentru oamenii muncii din agricultură, din Kistendii.

Uzina de ciment din Devni, una din construcțiile cu care poporul frate bulgar se mîndrește.

Familia BELOV

O zicală a poporului nostru spune: „Cînd bulgarul are bani în pungă, ori se însoară ori își face casă“.

În zilele noastre, această zicală, fruct al unor observații seculare, își găsește adevărul la tot pasul și îndeosebi la sate, unde, datorită progresului agriculturii cooperatiste, țărănimea cunoaște un avînt fără precedent. Statistica ne arată că după 9 Septembrie 1944, în satele noastre au fost construite mai mult de 240.000 case.

Așezat la poalele munților Rodopi, satul Kozarsko se aseamănă întru totul cu cele 5.000 de sate risipite pe întinsul țării noastre. Kozarsko este un adevărat șantier, pînă și aerul lui pare îmbălsămat de mortar.

Înainte vreme Belov era unul dintre cei mai săraci oameni din Kozarsko. Din cauza sărăciei căpătase și o poreclă: „Belov șchiopul“, adică șchiop în avuție. Bordeul în care trăia el și tinăra sa nevastă era atît de mic, încît la venirea pe lume a lui Dimitre, primul lor copil, deveni cu totul neîncăpător. Se sfătui Boris cu nevasta și porni după împrumut pe la bogătanii din sat: unuia-i ceru ceva bani, altuia cărămizi, unui al treilea citeva bucăți de țigla. Se îndatoră, dar reuși să-și ridice o casă. În anii ce urmăriră familia sa spori: după Dimitre, veni Petco, apoi Marica, Vasilca și Anca. Casa lor devenise bogată în copii.

Viața era grea. În casă, de atît: copii și pereții goi. Seară de seară copiii erau înșirați rogojină. Seară de seară prăurile lor încărcate de muștrări opreau îndelung pe chipul istov al tatălui. Da, pentru Belov era de loc ușor în acele vremuri...

— N-am să uit niciodată, ma zi cînd am ieșit pe ogor, rele gospodăriei cooperative îmi spuse Belov. — Era în anul 1950 — urmă el. — Se răspîndise vestea că încolo, spre câmpie, răsăriseră gospodăriile cooperative; că totuși mergea minune; că mașinile arau semănau ogoarele înfrățite. A zînd toate acestea, cîțiva din noi am hotărît să durăm și a în Kozarsko, o gospodărie agricolă cooperativă de muncă.

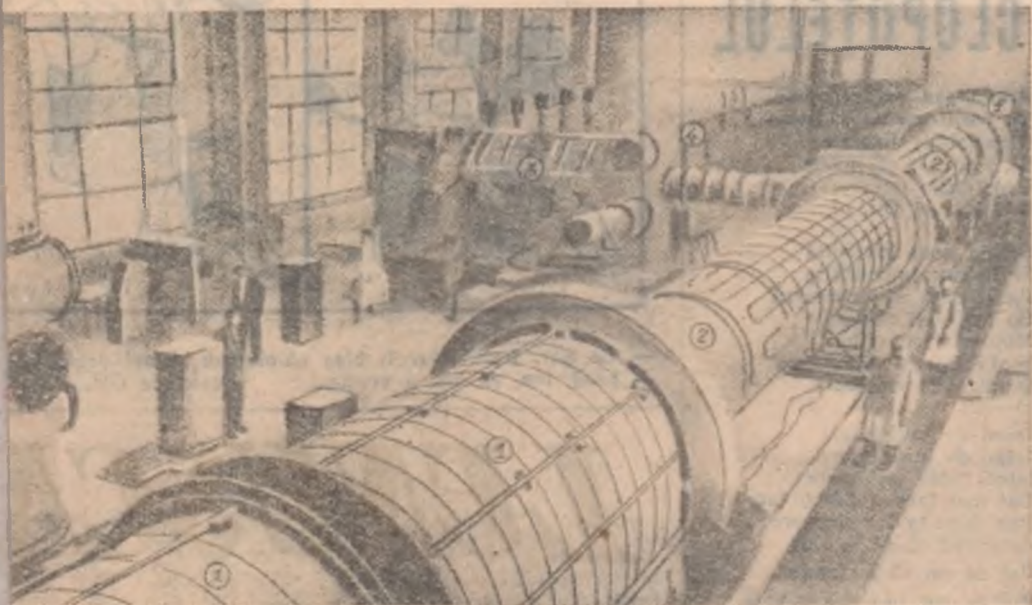
N-am să uit niciodată prima noastră zi de cooperatori — pe la îngîndurat moș Belov. Am plecat de acasă cu toții, nevestă-mea și cei cinci copii. Pe cînd treceam așa, cînd, pe fața restaurantului, cineva zăcea cu glas tare: „Cooperativa Belov pleacă la bătaie“, da, cooperativa noastră pornea la bătaie. Iar izbînzile acelei bătaii l-au adus alături de pînă și pe cel care rostise cuvinte fără judecată...

De vreun an și ceva, casa Boris Belov se însuflețește după asfințit. Ziua, peste stăruie o liniște totală. Ce petrece aici? Nimic altceva cît că „puii“ lui moș Belov și-au luat zborul. Marica și casa la Plovdiv, unde s-a mutat cu un șofer; Dimitre însurat și acum, împreună soția sa, se află în Uniunea vietică pentru specializare știința viticulturii. Pelco este soldat pe frontieră. Acasă mai rămas Anca și Vasilca, cele mai bune școlărițe din oraș lor.

Boris Belov are o mare rîntă: să termine și casa Dimitre și s-o înceapă pe cea de a treia, a lui Petco, feciorul aflat de strajă la hotarele țării. Traiul de azi al lui Boris Belov este o garanție că aceste proiecte ale unui om în vîrstă de 50 de ani vor fi pe deplin realizate. E drept că nu are casă cu un etaj, cea a lui Dimitre, care se ridică în curtea sa nu este încă terminată. Pînă acum pe moș Belov aceste lucruri l-au costat 21.000 de lei, ceea ce reprezintă cam mîntate din suma totală de bani pe care el și ai săi au cîștigat în cooperativă, în anul 1955. După socotelile pe care și-a făcut, moș Belov mai are nevoie de 15.000 leva pentru a o încheia. Treabă pe care o va putea face înainte de sosirea lui Dimitre. După aceea se va îngriji și de rostuirea lui Petco.

De ce vă mirați? Cînd bulgarul are bani în pungă, el se însoară, ori își clădește casa...

Simeon Constantin
ziarist bulgar

Instalația „Ogra” a Institutului de energie atomică al Academiei de Științe a U.R.S.S. Camera „grei” cu solenoidii îndepărtați. 1. Solenoidii; 2. Camera de rod; 3. Injectorul; 4. Alimentarea cu apă caldă a sursei injectorului.

NOI VICTORII ale științei și tehnicii sovietice

In prezent, se desfășoară la Geneva lucrările celei de a doua Conferințe internaționale pentru folosirea energiei atomice în scopuri pașnice. Această conferință — așa cum subliniază șeful adresat Conferinței de către N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. — deschide largi perspective de colaborare și schimb de experiență și de cunoștințe dintre cele mai noi țări, în domeniul științei și tehnicii atomice. În zilele premergătoare acestei conferințe, știința și tehnica sovietică au reperat mari succese.

Lansarea unei rachete cu doi ciini la bord

In Uniunea Sovietică se efectuează de mai mulți ani cercetarea părților superioare ale atmosferei cu ajutorul rachetelor. În anul 1933 a fost lansată o rachetă cu motor cu combustibil. În mai 1949 o rachetă a atins înălțimea de 110 km. În 1957, o altă rachetă, în greutate de 2.200 kg., având la bord animale de experiență, s-a ridicat la 212 km înălțime. Anul acesta, la 21 februarie, o rachetă sovietică cu o singură treaptă a stabilit recordul mondial de înălțime pentru rachete de această clasă, ajungând la 473 km. De curând, la 27 august 1958, U.R.S.S. a lansat o nouă rachetă cu o singură treaptă, în greutate de 1.690 kg., la înălțimea de 450 km. Pe rachetă au fost instalate aparate geofizice pentru cercetări complexe în părțile superioare ale atmosferei. Într-un container special se aflau doi ciini pentru experiență, „Lianka” și „Pestraia”. Acești ciini au fost

primele animale din lume care au ajuns la înălțimea de 450 km. și s-au întors cu bine pe pământ.

Instalația „OGRA”

Intr-un articol publicat în revista „Atomnaia energhia”, academicianul I. V. Kurcevtov arată că metodele existente în prezent pentru obținerea energiei electrice sunt departe de acele posibilități pe care le va deschide rezolvarea tehnică a proiectelor privind realizarea unor reacții termonucleare controlate. Oamenii sovietici au descoperit o nouă metodă care duce la transformarea reacției explozive termonucleare, într-o reacție termonucleară care va putea fi controlată și folosită spre binele omenirii, la producția de energie. Acestor studii și cercetări de o uriașă însemnătate le servește marea instalație „OGRA” a Institutului de energie atomică al Academiei de Științe a U.R.S.S. În viitor, pentru efectuarea unui cerc cât mai larg de lucrări experimentale în această direcție se vor construi alte instalații mari ca „OGRA”.

Noi centrale atomoelectrice

In cadrul Conferinței de la Geneva, profesorul V. S. Emelianov a declarat că în U.R.S.S. a fost creată o centrală atomoelectrică ce reproduce combustibilul consumat de ea. Materia primă nucleară, care la centralele obișnuite este eliminată ca deșeu, aici este prelucrată complet și folosită pentru obținerea energiei.

Tot în U.R.S.S. este în curs de terminare construirea unei centrale atomoelectrice mobile, cu o putere de 2.000 kw. Aceste centrale atomice mobile vor putea fi folosite pe șantierul industrial care nu dispun de surse obișnuite de energie electrică.

De asemenea, mari centrale atomoelectrice se construiesc în Ural și în regiunile Leningrad și Voronej. Pe Volga, în regiunea Ulianovsk se creează un mare centru de experiențe științifice și tehnice în domeniul energiei atomice.

Noile realizări ale științei și tehnicii sovietice, au fost primite cu un viu interes de către cercurile științifice și opinia publică de pretutindeni. Marile succese obținute de oamenii de știință sovietici sînt puse în slujba omului, ele dovedind în mod concret dorința Uniunii Sovietice de a folosi energia atomică în scopuri pașnice. Uniunea Sovietică se pronunță cu hotărîre pentru ca energia atomică, această uriașă cucerire a omului, să nu fie folosită în scopuri distructive, ci să devină cu adevărat un bun al omenirii, al progresului.

SPRE COSMOS

Dedicată oamenilor de știință sovietici care, la 27 august 1958, au reperat un nou mare succes prin lansarea unei rachete cu doi ciini care s-au întors cu bine pe pământ de la înălțimea de 450 km.

Din lumi astrale s-au înapoiat
Deunăzi, doi soii ai cutezanței
Și noi avinturi omului i-au dat
Larg desfăcîndu-i aripa speranței.

Prevăd de pe acum marea zi
Cu aur încrustată-n calendare
Cînd primul om din lume va porni
În spațiile interplanetare.

Îl văd prin constelații, spre planete,
Urcînd cu dorul pașnic și senin;
Prevăd la bordul primelor rachete
Cum străluci-va steaua de rubin.

Petre Popa

Guvernele S.U.A. și Angliei se eschivează de la încetarea experiențelor nucleare

Ziarele de duminică 31 august a.c. au publicat răspunsurile tovarășului N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., la întrebările corespondentului ziarului „Pravda” în legătură cu încetarea experiențelor cu arma nucleară.

Referindu-se la declarațiile președintelui Eisenhower și ale guvernului englez publicate la 22 august, tovarășul N. S. Hrușciov arată că guvernele S.U.A. și Angliei nu sînt animate de dorința să urmeze exemplul Uniunii Sovietice și să pună capăt fără înfrînzere experiențelor cu arma nucleară. Poziția guvernelor S.U.A. și Marii Britanii în această problemă este condamnată de opinia publică mondială, care cere cu insistență ca pacea lumii să fie salvată.

Se știe că, la 31 martie anul acesta, Sovietul Suprem al U.R.S.S. a adoptat hotărîrea cu privire la încetarea unilaterală a tuturor experiențelor cu arme atomice și cu hidrogen. Uniunea Sovietică a luat această hotărîre cu scopul de a se realiza un acord general în ceea ce privește încetarea în întreaga lume a experiențelor nucleare.

Popoarele lumii dornice de pace au așteptat ca guvernele S.U.A. și Angliei să urmeze imediat exemplul Uniunii Sovietice și să pună capăt exploziilor experimentale ale bombelor atomice și cu hidrogen. S.U.A. și Anglia au refuzat însă să urmeze exemplul Uniunii Sovietice. Ele au continuat și continuă să efectueze explozii experimentale, manifestîndu-și prin

aceasta adevărata lor atitudine față de problema încetării experiențelor cu armele atomice și cu hidrogen.

N. S. Hrușciov se ocupă pe larg de propunerile guvernelor S. U. A. și Angliei, arătînd că ele nu urmăresc încetarea experiențelor cu armele nucleare și că este îndreptățită presupunerea că în această problemă ele tind din nou să adoarmă pur și simplu vigilența popoarelor care manifestă o îngrijorare legitimă în legătură cu continuarea experiențelor cu arma nucleară efectuate de S.U.A. și Marea Britanie pe scară tot mai largă.

Guvernul sovietic a făcut și face tot ce este cu putință pentru a asigura rezolvarea în sens pozitiv a problemei încetării pretutindeni a experiențelor armelor atomice și cu hidrogen. Guvernul sovietic a propus în repetate rânduri S.U.A. și Marii Britanii să ducă tratative cu privire la încetarea imediată a acestor experiențe de către toate puterile care dispun de arme atomice și cu hidrogen. În prezent guvernele acestor puteri au declarat că sînt gata să înceapă tratativele la 31 octombrie a.c. Arătînd că locul cel mai potrivit pentru tratative ar fi Geneva, N. S. Hrușciov subliniază faptul că „asemenea tratative trebuie să aibă ca scop încheierea unui acord cu privire la încetarea definitivă a experiențelor cu toate tipurile de arme atomice și nucleare de către toate statele. Numai într-un asemenea caz tratativele vor corespunde intereselor popoarelor și nu vor fi folosite ca un paravan pentru camuflarea lipsei de dorință de a urmări realizarea unui acord”.

A 13-a aniversare a proclamării Republicii Democratice Vietnam

Pe întinsele ogoare ale cooperativei A Ma din Hong Ma (R. D. Vietnam)

La 2 septembrie, poporul vietnamez a sărbătorit a 13-a aniversare a proclamării independenței Republicii Democratice Vietnam. În decursul celor 13 ani, poporul vietnamez a dus o luptă grea împotriva cîmpitorilor colonialiști, care au încercat să subjuge din nou țara, și a depus eforturi susținute pentru făurirea unei vieți noi, luminoase. Lupta și strădaniile oamenilor muncii din R. D. Vietnam au fost încununat de victorii.

Guvernul R. D. Vietnam luptă cu consecvență pentru unificarea pe cale pașnică a Vietnamului. Înfăptuirea acestei unificări este împiedicată însă de clica trădătoare din Vietnamul de Sud, sprijinită de imperialiștii americani.

În prezent, în R. D. Vietnam, unde a fost scuturat jugul colonial, se dezvoltă industria, pămîntului i se smulg roade tot mai bogate, înfloréște știința, arta și literatura. Astăzi viața poporului muncitor din R. D. Vietnam s-a îmbunătățit simțitor, ea deosebindu-se ca de la cer la pământ de soarta de sclavie hărăzită în trecut de regimul colonialist.

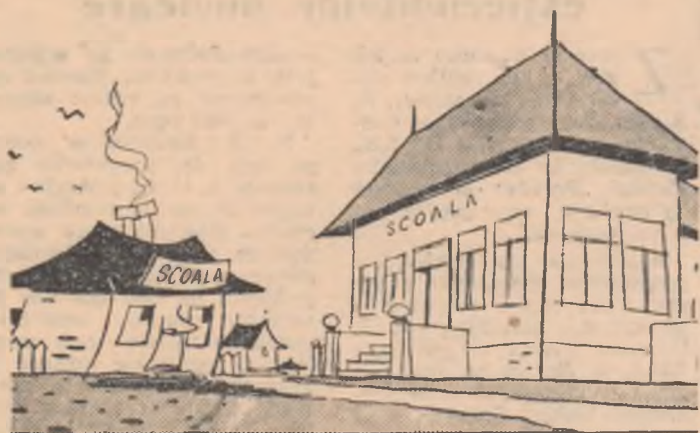
Făcînd parte din marea familie a popoarelor socialiste, R. D. Vietnam își întărește tot mai mult legăturile cu U.R.S.S., R. P. Chineză și celelalte țări frățești.

Cu prilejul marilor sărbători naționale a R. D. Vietnam, poporul român urează poporului frate vietnamez succes deplin în lupta pentru construirea socialismului și reunificarea pașnică a țării.

CU ZIMBETUL

Colectivisti din satul Sterian Dumbrava, raionul Birlad, au construit, prin contribuție voluntară, o școală nouă și frumoasă peste drum de școala veche.

(Coresp. CONST. CLISU)

Școala veche: — De unde-ai răsărit așa de mândră, soro?
Școala nouă: — Din contribuția voluntară a colectivității, surată.

(Desen de A. POCH)

AJUTOR RECIPROC

De câte ori vreun tractorist de la g.a.s. Giarmata (Timișoara) trecea cu K.D.-ul prin comuna Cerneteaz (o comună vecină), numai ce-l auzai bodogănind:

— Da' când o să vă dregeți drumurile, oameni buni?

— Păi, am cercat noi, dar...

Intr-adevăr, oamenii din Cerneteaz încercaseră de câteva ori să repare drumurile, dar parcă era un făcut că în povestea cu meșterul Manole: ce dregeau ziua, peste noapte, dacă ploua, se strica. Lopețile, sapele, tîrnăcoapele, nu pridideau cu așezatul trainic al pietrișului și astfel drumurile erau mereu desfundate.

Intr-o seară se auzi în Cerneteaz duduind puternic de mașini. Un tractor ara drumul, altul trăgea un tăvălug cit toate zilele care bătătorea pămîntul, iar al treilea căra pietriș.

— Ce faceți taică?

— Vă dăm și noi o mină de ajutor la reparatul drumurilor.

— Mă rog, frumos lucru. Vă

mulțumim din suflet. Da' noaptea v-ați găsit să munciți?

— Păi... ziua avem și noi treburile noastre...

După vreo trei-patru seri, drumurile erau aproape gata de-ți era mai mare dragul să treci cu căruța pe ele. Intr-una din aceste nopți, cînd tractoriștii se-ntorceau spre gospodăria de stat, se întîlniră cu o mulțime de bărbați și femei, tineri și vîrstnici din Cerneteaz, care veneau dinspre Giarmata.

— Da' unde-ați fost, fraților?

— Întrebare tractoriștii.

— Dădurăm și noi o mină de ajutor gospodăriei de stat la pregătirea seminței și la strînsul finului...

— Dar noaptea v-ați găsit să faceți asta?

— Păi... ziua, avem și noi treburile noastre...

— După cum văd, ne-ați întors vorbele.

— Și vorbele și faptele...

Petre Stancu

CLOPOȚELUL

Prin orașe, prin comune,
Va porni curînd să sune
Clopoțel de tinere e
Ca s-adune, să învețe
Generațiile noi,
A-c. ac... și O-i, oi.

Școala nouă reclădită
Și frumos împodobită
Va fi gata să primească
Cu iubire și căldură
Mîndrul țării viitor.
Toată floarea tinerească
Dornică de-nvățătură.

Inimi de învățator.
Inimi de învățătoare.
Inimi calde iubitoare.
Bat mai tare, tot mai tare
Pentru-nalta lor chemare:
Așteptînd ca să le vină
Pui de om să ia lumină.
Pui de om să-i dea povață,
Să-i îndrume pașii-n viață,
Să-l învețe ca să fie
Om întreg și forță vie,
Țara să și-o îndrăgească
Liberi și voinici să crească
Și cînd vor ieși din școală,
Noua noastră rînduială
C-un nou schimb să se-ntărească.

Florin Iordăchescu

Strigătură

Este unul Irimie
La noi în gospodărie.
Cînd soarele-i la amiază,
El se spală pe obraz;
Și cînd e la asfințit,
Adoarme c.a. obosit.

Culeasă de la colectivității
din G.A.C. Jeicu, raionul
Bistrița, de CALIN BRATEȘ,
correspondent voluntar.

Epigramă

In comuna Beclean, regiunea Cluj, se construiește o brutărie modernă:

In Beclean, cu bucurie
Cetățenii mi-au vorbit
Că problema brutăriei
N.a fost pusă la... dospit.

zăceni și Colceag. Și sperăm că... dorința fumătorilor de a se pune capăt neglijențelor arătate, va fi satisfăcută de cei în măsură să ia... măsuri.

De ce

În raionul Pașcani, spre deosebire de alți ani, anul acesta mai există încă școli nereparate? Dacă vreți, vă redăm textual discuțiile de la statul raional:

— Cum stați cu construcțiile?
— Păi, avem în multe sate noi localuri ridicate.

— Dar cu reparația celor vechi cum stați?

— Ei, iată aici situația e nițel mai complicată.

— Dar, de ce? Din ce motive?

— Din motive obiective. Uite: una n-are var, alta nu are timplar, trei n-au uși, și-ncă una mi se pare, care n-are...

— Dar și nouă ni se pare că-ar fi cazul să grăbiți reparatul să-l sfîrșiți, nu de alta, dar povestea cu motivele acestea n-ici pentru copii nu-i bună fiindcă și ei au să spună că asemenea motive nu-s de loc obiective.

Unii țărani muncitori din raioanele Alexan și Olteni, au rămas în urmă cu arăturile de

— Ce zici, frate, n-ar fi bine să-ncepem și noi dezmiriștii dari, mai rar!
— Lasă, bre, că mai e vreme... (Desen de GH. BADE)

LENUȘCA

Zori de zi. Piața „Fabrică” din Timișoara se însuflețește încet, încet. Producători veniți de prin comunele învecinate își caută locuri cît mai bune, cum s-ar spune „la vad”. Incep să iscodească, să întrebe ici, colo, ca să se poată statornici asupra unui preț.

— Și cu cît vă gîndiți să vindeți porceii?

Întrebarea asta o pune un unchiuș al unei tinere perechi, pesemne, soț și soție. A tot tras cu ochiul și cu urechea la ei. Tinerei îi zice Lenușca, iar bărbatului Constantin. Ea e ca o zvîrlugă. Și tinără, că nu-i dai mai mult de 19 ani. El, ceva mai în vîrstă și mai potolit.

Lenușca îi spune unchiușului prețul.

— Ce? Numai atît? Păi, cît au porceii?

— Șase săptămîni.

— Și-ai mei, tot șase. Da' mă gîndesc să-i vind mai scump.

— Treaba dumitale, numai să nu rămii cu ei.

Unchiușul nu poate pricepe cum de le convine tinereilor ăstora să vîndă așa ieftin. „Trebuie să fie tare înstăriți dacă-au adus la piață 40—50 de porcei”. — gîndește unchiușul.

„Iacă eu, cogeamite mijlocușul, n-am de vînzare decît trei”.

— Da' cite scroafe țineți?

— Vreo 22.

— Ei, așa mai zic și eu! — oftează unchiușul. — Creșteți și alte animale?

— Mai ținem 250 de oi, 14 vaci cu lapte, în afară de vitele tinere, 350 de curci, vreo 380 de rațe...

— Auleu! Și dovedeți cu atîtea? Vă pricepeți?

— D-apoi Lenușca a urmat un curs de zootehnie, la Turda — ce gîndești dumneata?

Unchiușul rămîne cu gura

căscată. „Ei bravo, așa dari, mai rar!”

— Da' vacilor... că-s ce le dați?

— Nutreț de la siloz, le dăm: porumb, varză, și teci de mazăre.

— Păi, cite hectare cu zăre să aibă omul, ca dea atîta hrană?

— Tecile de mazăre — de Lenușca — le luăm de la fabrica de conserve „tus”. Ne ajută muncitorii.

„Măi, iscușiți gospodarii rei! ăștia!” — se miră ușul.

— Uite-așa aș vrea să fata mea, — îi șoptește Constantin. — Ca nevastă mitală.

— Dar Lenușca nu mi vastă! — ride țînărul. — șefă...

Zicînd acestea se repe întîmpinarea unui autoo.

Cîțiva oameni descarcă cuști cu rațe și o pană toate zilele. Pe zăre...

„Gospodăria agrico-ă col „Petofi Șandor”, comuna brăvița, raionul Timișoara, facere de produse animale

Unchiușul începe să se rească. Mai are o neamă

— Și ce fel de șefă sp că-ți este?

— Șefă la sectorul zoot

— Da' cîți ani are, frate

— 22.

— Halal să-i tie, n-zice. Uite-așa aș vrea să fiică-mea.

— Și crezi că nu poate mai să vrea. Calea, firește cunoscută, — spune tinăre

E gospodăria colectivă n-rămîne decît s-o urmați.

cearcă, și cînd ne-om data viitoare să-mi spu merge...

C. Niculescu

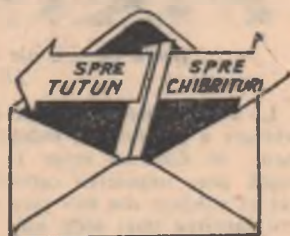
Drept la TINTA

Louă scrisori și-o precizare

PRIMA SCRISOARE: Dragi fumători de prin așezarea Colceagului, aflați despre noi că o ducem bine, dacă ăsta se cheamă bine să ai tutun și să nu-l poți fuma, neavînd scăpăriciuri, adicătelea chibrituri.

Cu salutări, fumătorii din Mozăceni-Pitești

A DOUA SCRISOARE: Dragi fumători de prin așezarea Mozăceniului, aflați despre noi că o ducem bine, dacă ăsta se cheamă bine să ai scăpăriciuri și să n-ai ce face cu ele neavînd tutun decît din cel ud și gălbejit, că merceologul nostru

face ce face și-l aduce mereu pe ploaie.

Cu salutări, fumătorii din Colceag-Ploești

PRECIZARE: Dintr-o greșeală a P.T.T.-ului, care a încurcat adresele, aceste scrisori au sosit la redacția noastră. Ne grăbim să le expediem cu primul număr care iese din tipografie, pe adresele cooperative-or din Mo-

— De ce nu faceți și voi ca noi, fraților? Doar aveți l berechet.

— Om avea nu zic, da' parcă poți să-l vezi din pri afurisișilor de... copaci? (Desen de AL. CLENCI)